

Wiatr w przelocie

sl.: T. Lenartowicz

2. Na konania patrząc bóle,
rany, pręgi od powroza.
Na łzy oczu, cierń na czole,
stabat Mater Dolorosa.
Konająca od współmęki,
przyjmująca śmierć za żywa.
Cierń i gwoździe Bożej ręki,
stała Matka Boleściwa.

3. Jak, raniona szybkim strzałem,
Deszczem łzy wylewa brzoza,
Z takim sercem przebolełem
stabat Mater dolorosa.
Czując męki w piersi wzdętej,
Jak się życie w łzy rozplywa,
Łza przepada w uśmiech święty,
stała Matka boleściwa.

4. Jak świat wielki opuszczona,
gdy ją zdjęła życia zgroza.
Przerażona, że Bóg kona,
stabat Mater Dolorosa.
Z wysokości więc boleści,
która ludzkie gładzi grzechy,
na jęk trwogi, żal niewieści,
jeszcze promień spadł pociechy:

5. Nie zostawię Cię sierotą,
ukochana do ostatka,
o, Niewiasto, Syn Twój oto!
Janie, oto twoja Matka! –
O, pociecho, jakżeś sroga!
O, radości z sercem sprzeczne!
Za człowieka oddać Boga,
za doczesne oddać wieczne...

